

the first two years of life. The first year of life is the most critical period for the development of the brain.

The second year of life is the most critical period for the development of the brain.

The third year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fourth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fifth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The sixth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The seventh year of life is the most critical period for the development of the brain.

The eighth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The ninth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The tenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The eleventh year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twelfth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The thirteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fourteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fifteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The sixteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The seventeenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The eighteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The nineteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twentieth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-first year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-second year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-third year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-fourth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-fifth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-sixth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-seventh year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-eighth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-ninth year of life is the most critical period for the development of the brain.

TANGUY VIEL • Ceza Kanunu, 353. Madde

TANGUY VIEL 1973'te Fransa'nın Brest kentinde doğdu. İlk kitabı *Le Black Note* 1998'de yayımlandı. *Cinéma* (1999), *L'Absolue perfection du crime* (2001), *Paris-Brest* (2009) ve *La Disparition de Jim Sullivan* (2013) gibi kitaplarıyla tanındı. Fénéon ve Edebi Yetenek ödüllerini kazandı. *Ceza Kanunu*, 353. *Madde* RTL-Okuma büyük ödülü ve François Mauriac ödüllerine değer görüldü.

Cet ouvrage a bénéficié du soutien des Programmes d'aide
à la publication de l'Institut français.
Bu eser, Institut Français kurumunun yayına destek programından yararlanmıştır.

Article 353 du Code Pénal
© 2017 Les Éditions de Minuit

İletişim Yayınları 2844 • Dünya Edebiyatı 260
ISBN-13: 978-975-05-2764-7
© 2020 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM
1. Baskı 2020, İstanbul

EDITÖR Necdet Dümelli
KAPAK Suat Aysu
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Merve Öztürk

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871
Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul
Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003
Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırım Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387
Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,
Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

TANGUY VIEL

Ceza Kanunu, 353. Madde

Article 353 du Code Pénal

ÇEVİREN

Mehmet Emin Özcan

Dünyanın hiçbir denizinde, kıyıya yakın bile olsa, hiçbir insan giyinik olarak kendini suyun içinde bulmak istemez – ilk şaşkınlığı, kendini birdenbire başka bir elementin içinde bulan vücut yaşar, işte, daha bir iki saniye önce, teknenin havuzluğunda oturmuş, bir yandan gevezelik edip bir yandan da oltalarını hazırlayan aynı adam ve şimdi, bir anda bambaşka bir dünya... Litrelerce tuzlu su, vücudu uyuşturan soğuk ve yüzmeye engel olan giysilerin ağırlığı.

Rölantide çalışan motorun gürültüsü ve gövdeye hafif hafif çarpan dalgalar vardı, uzakta denizin birazdan kısmen üstünü örteceği kayalık kıyılar ve sonra, sürtmeye ağı teknelerinin etrafında hep olduğu gibi, balıkçı teknelerimize o anda ne çektiğimizi görme alışkanlıkları yüzünden gelip tepemde uçuşan denizkırlangıçları ya da martılar vardı: Sepeti yukarı çektiğimizde içinde bir ıstakoz ve iki yengeç duruyordu, küpeştenin üstünden ikimiz çekmiştik – çünkü o sırada, sanılacağı üzere iki eski dost gibi sepeti birlikte yukarı alırken, ağır sepeti kabinin dibine koymamızla birlikte çırpına çırpına tellere çarpan yengeçlere bakarken hâlâ iki kişiy-

dik. İstakozu o çıkardı ve kovaya attı, kıskaçlarından korunacak kadar becerikliydi, kıskaçlar plastik kova içinde debe-lenip duruyordu, o ise istakoz avladığı için Artaban gibi gururluydu, bana: Kermeur, bu benim ilk istakozum, bunu si-ze veriyorum, dedi.

Söylediği cümle bu muydu yoksa başkası mıydı, bunu şimdi anımsamıyorum, ama bildiğim bir şey varsa o da kısa süre sonra ağırlaşmış kollarıyla, çıkardığı köpüklere hiç al-dırış etmeden suda çırpınısını izlediğimdi. Belki bunun kö-tü bir şaka olduğunu düşündü. Belki de deniz çekildiğin-de ortaya çıkıverecek herhangi bir kayalığa tutunabileceğini. Denizkırlangıçları bile kahkahaları arasında bunu düşün-üyor gibiydiler – uzaklarda, ufku yırtan sivri uçlu kayalık-lara konmuş bu kuşlara göre, olup biten her şey, yani soğuk suya düşmüş olan ve giyinik halde yüzmek için yırtınan bu herifin durumu normaldi sanki, hızlı hızlı nefes alıp veri-yor, bir yandan da yardım etmem için adımı tekrarlıyordu: Kermeur, lanet olası, yardım edin, Kermeur, ne bekliyorsunuz. Ve “lanet herif”, “Allah’ın belası” ya da “yeter artık” gi-bi sözler söylüyor, bu sayede beni harekete geçirebileceğini sanıyordu. Ama hayır, söz konusu bile değildi. Ben şimdi-den, hemşireler gibi beyaz ve soğuk martıların, evet martıla-rın bile, gözlerini hiç kırpmamak suretiyle beni onayladıklarımı hissediyordum.

Belki, o andan beri düşünüyorum da, o sırada neler ol-duğunu gerçekten öğrenmenin yolu bir martıya sormaktı. Sonra kabine girdim, vites kolunu ittim, artık dokuz metre-lik bir *Merry Fisher*’ın dümeninde, tuz lekeli camın ardında-ki deri koltuğa oturmuş, kaderlerine boyun eğmiş yengeç-ler ayaklarımın dibinde, sanki bu kullandığım tekne bana aitmiş gibi tek başımaydım. Dışarıdan gören, her gün balı-ğa çıkmaya alışık, doğası gereği sessiz ve ne yaptığını bilen, yaşlı bir balıkçı olduğumu sanırdı, arkamda onun çılgınlıkları-

nı örten gürültülü dümen suyu. O zaman vites kolunu biraz daha ileri ittim, bizi, tekneyi ve beni götüren dört yüz beygirlik motor sayesinde limanla aramızdaki beş mili on beş dakikaya kalmadan kat ettik. Beş mil, yüzerek aşılacak bir mesafe değil, bu kesin, hele bizim kıyılarda haziran ayında soğuk olan denizde hiç değil, hem beş deniz mili yaklaşık dokuz kilometre eder.

Tekneyi bir saat önce çıktığımız yere, A pontonu, 93 numaraya bağladım. Limanda o sabah hemen hemen hiç kimse yoktu ve hiçbir şey olmamış gibi davrandım, tekneyi kendi tekneymiş gibi demirledim, metal pasarellayı rıhtıma uzattım ve park yerindeki arabama atladım. Hiç kuşkusuz bir camın ardından ya da bir perdenin arasından, hiç kuşkusuz bütün bu sahneyi izleyen olmuştur. Arabada o anların bir başkasının gözlerine siyah mürekkeple yazıldığını aklımdan geçirdiğimi hatırlıyorum.

Birkaç saat sonra polis kapımı çaldığında, hayır, şaşırmadım. Jandarma mıydı, polis miydi bilmiyorum, ama dört kişi olduklarını, üniformalı olan ikisinin kapımda durduğunu, diğer ikisinin ağaçlı yolun başındaki arabanın içinde zar zor seçilebildiğini biliyordum. Kuşkusuz kanunun alıcı kuş gibi tepeme binmesine ve pençelerini enseme geçirmesine şaşırmayacak kadar suçlu hissediyordum kendimi. Böyle hissettiğim için, uzakta belirdiklerini fark etmiş olsam bile, ağaçlı yolda ilerleyişlerini dürbünle izleyip benim için geldiklerini anlamış olsam bile, başka bir şey yapacak değildim. Şafaktan beri beni takip etmiş olsalar dahi aynı şeyi yapardım, yine Antoine Lazenc'e suya atar, yine tekneyi aynı yerine bağlar, marinaya giden kanalı izler, demiryolu sinyali gibi yeşil ve kırmızı ışıklara dikkat ederdim ve teknenin arkasında, muhtemelen gitmesi için ona ödeme yapmamı bekleyen martı olurdu yine. İşte o, martı, kirpiksiz yuvarlak gözleriyle, dünyanın bütün mahkemelerinde tanık sandalyesine oturtulabi-

lecek kararlı bir tanıklmış gibi, hikâyenin bir parçası olmak için ısrar ediyordu sanki. Ve içimden, ona mahkemeye kendi isteğimle gideceğimi, kanundan kaçmak gibi bir niyetimin olmadığını söylemek geçiyordu. Ona şunu söylemek istiyordum: Ben de bir martıyım, ben de suların üstünde süzülüyorum, artık bir bedenim olmadığını hissediyorum, o zaman ben de denizin üstünde ve limandaki gemilerin üstünde uçuyorum ve ben de bir martıyım, işte budur, bir martıyım ben, limanın puslu havasında beliren kenti görüyorum ve bu kent anlamadığım bir dilde yazılmış gibi, restorasyondan geçmiş binalardan ve açık pencerelerden oluşan bir alfabe bu, anlamıyorum, sadece pencere kenarlarındaki ekmek kırıntılarını görebiliyorum. Evet, ben de bir martıyım ve şafağı bekliyorum, insanların çöplerini sokağa bırakmalarını, çünkü burada insanlar çöplerin dışarı gece çıkarılmayacağını bilirler, bir poşete konulup dışarı atmak varken bunu yapmamak gerektiğini bilirler, hayır, çöpler bütün gece evde kalmalı, hiçbir martının gelip deşmeyeceğinden emin olmak için yatağın yanında saklanmalıdır. Çöp kokusuyla, yenmiş, sindirilmiş, ama şafağa kadar yanı başında çürümeye devam eden atıkların kokusuyla yaşamak zorundadırlar – buralarda martıların bedeli budur.

Her neyse, polis, tutuklama, her şey sakince olup bitti. Böyle durumlarda ne yapılması gerekiyorsa onu yaptılar. Girişteki paltomu aldım ve hiçbir şey söylemeden onları takip ettim. Sanırım tam o sırada hafif bir yağmur yağmaya başladı, rüzgârsız, yere çarptığında ses çıkarmayan ve hatta sanki havayı yatıştırmak ister gibi içine işleyerek tuhaf bir tatlılıkla onu sarmalayan çok hafif bir yağmur. Orada, sanki eski bir alışkanlığımın gibi bileklerimi polislere uzatırken çevreme son bir kez göz attım, kazılmış toprağa, daha aşağıda, denize. Bundan böyle ona, denize, hücremin parmaklıkları arasından bakacağımı geçirdim içimden. Sonra iki polis

beni nakil arabasının arkasına itip saca yapıştırılmış plastik banka oturttular. Orada, hatırlıyorum, römorklarla on tonluk teknelerin yordduğu yolun üstündeki her çukurda zıplayan kamyonetin rahatsızlığı içinde köprüyü geçerken, orada, yağmuru karşılayan arka pencereden, gökyüzünün de parmaklıkları aşip içeri sığınmaya çalıştığını sanırdınız ve bu kentin üstüne örtülmüş bir tül perdeye ve bizim hikâyemize benziyordu, evet, bizim hikâyemize benziyor, dedim hâkime, bu sis değildi, rüzgâr da değildi, bizi eşyadan ayıran yırtılmaz bir perdeydi sadece.

I

Demek yalnız döndünüz, dedi hâkim.

Evet, önce iki kişiydik, sonra, işte, ben yalnız döndüm.

O zaman oraya neden gittiğinizi biliyordunuz.

Evet.

Cesedi bu sabah bulmuşlar.

Biliyorum.

En iyisi, dedi hâkim, her şeyi başından anlatmanız ve bu aslında bir tehdit miydi yoksa bana tanıdığı son bir şans mıydı, bunu anlama imkânı vermeden. Duvarları solup gitmiş adalet sarayında, karanlık bir koridorun ucunda, ikimizi ağırlayan on beş metrekarelik bir odada, ben onun karşısına denk gelen, onu biraz yukarıda gösteren meşe ya da kuşkirazı ağacından kürsüsünün aşağısında ahşap bir iskemlede oturuyordum.

Açık deniz havası, aklım hâlâ biraz oradaydı, pencereler sonuna kadar açılmış hissi, oysa düşüncelerim – hayır bunlar düşünce değildi, belki de imgelerdi, ama bunlar şimdi bir yelkene çarpan rüzgâr gibi burgaçlar oluşturuyordu kafamda, sanki rüzgârın keyfine göre savrulan bir karabatak gibiy-